L'últim pas cap al paradís

Delfí Geli, que va retirar-se baixant a Tercera amb el Girona el 2005, pot ser 11 anys després el president de l'ascens a la Lliga de les Estrelles

L'últim pas cap al paradís

GIRONA | JORDI ROURA

El Girona torna a estar a 90 minuts del paradís. D'una Primera divisió de futbol on no ha estat mai, ni ell ni cap altre club de la província. Perdudes les ocasions contra l'Almeria i, l'any passat, en el fatídic partit contra el Lugo, l'afició s'ha convençut que a la tercera serà la vençuda. L'últim pas cap a l'ascens s'ha de fer aquesta tarda a Montilivi remuntant el 2-1 de l'anada de la final del play-off a l'Osasuna. 9.000 gironins empenyeran els jugadors de Pablo Machín des de la grada.

L'ascens pot ser un premi per a Delfí Geli, ara que falta poc per complir-se el seu primer aniversari com a president, des de l'arribada de la societat TVSE Futbol a la majoria accionarial. Ell, que com a futbolista es va retirar, precisament, havent de viure en primera persona l'últim descens a Tercera del Girona (2004/05) al final d'una carrera plena d'èxits, té ara l'oportunitat de treure's aquella espina. "Estem esperançats i il·lusionats", deia ahir just a les escales de la Catedral, el mateix escenari on a principis d'aquell curs 2004/05 va ser el protagonista d'una campanya de captació de socis que el club va batejar com "Ajuda'ns a pujar". Onze anys més tard "per fortuna el club està consolidat a Segona A i es troba ara en una situació privilegiada. En aquests vuit anys a la categoria hem fet mèrits per aspirar a alguna cosa més", assegura.

Mai cap equip de Girona ha jugat a la Primera Divisió del futbol espanyol. Un club tan selectiu que està únicament restringit a 20 escollits i on ser-ne membre equival a jugar de tu a tu contra el Barça, el Madrid, l'Espanyol, el València, l'Atlètic o l'Athletic. Es va escapar una vegada, dues, però tres ja serien massa. Entre l'afició hi ha una barreja de confiança i eufòria. Tothom està convençut de poder capgirar el 2-1 de Pamplona i cantar victòria d'una vegada per totes. De moment aquesta setmana ja s'han viscut al voltant d'aquest partit escenes fins ara inèdites a la ciutat. Perquè mai fins ara s'havien vist cues de seguidors de matinada davant les taquilles de Montilivi per comprar una entrada, ni les localitats havien trigat poc més de mitja hora a desaparèixer, precisament en un escenari on durant la major part de la temporada s'han vist més cadires buides que no pas plenes. Ningú es vol perdre el partit que pot suposar un històric ascens a Primera. Geli té clar que "hauríem pogut duplicar l'aforament. Estic convençut que amb la demanda d'entrades que hem tingut omplíem un Montilivi de 18.000 localitats".

I si, realment si, aquesta vegada es nota que a la ciutat es cou alguna cosa important. Geli no va parar de saludar gent durant la sessió fotogràfica que va concedir al Diari de Girona a les escales de la Catedral. N'hi havia que el reconeixien ("sí home, va arribar a ser internacional i era un lateral que va triomfar al Barça, l'Atlètic

i l'Albacete") i d'altres que veient-lo amb una bufanda el confonien amb l'últim fitxatge o un directiu. Un grup de Manresa, sabut que era el president i que feia de model per a un reportatge que havia d'il·lustrar la prèvia del partit més important de la història del Girona no van deixar escapar l'oportunitat de fer-li fotos amb el mòbil. Uns altres visitants del Barri Vell, asseguts a les escales, no van dubtar a cridar "Girona, Girona!" mentre el president, amb la seva habitual discreció, esbossava un somriure.

Onze anys després, Geli i el Girona tenen l'oportunitat de treure's l'espina d'aquella darrera vegada en què l'equip va caure a Tercera Divisió (en va sortir el 2007 i no hi ha tornat més). Va ser, per al tècnic Domènec Torrent, anys abans de fer carrera al costat de Pep Guardiola al Barça, el Bayern i en breu al Manchester City, "el dia més trist de la meva carrera esportiva". "Dome" havia arribat al club rellevant un Josep Maria Nogués que ja havia substituït Agustín Abadía, sense aconseguir redreçar el rumb de l'equip. "A ningú li agrada retirar-se del futbol amb un descens de categoria. Aquella (2004/05) va ser una mala temporada i en el darrer partit es va produir una carambola que ens va fer baixar a Tercera. Però per sort ara el Girona està molt més amunt, a Segona A, i en una situació privilegiada per fer el salt a la màxima categoria del futbol", reflexiona Geli. Tot i guanyar 2-1 l'Espanyol B el 29 de maig de 2005, el descens es va consumar. Curiosament, un dels resultats que va acabar condemnant els gironins va ser el "sospitós" empat in extremis de l'Osasuna B (1-1) al camp de l'Osca, en el temps de descompte. Com han canviat les coses. Ara el rival és el primer equip dels navarresos, i el premi, de valor incalculable, una plaça a la Lliga de les estrelles.

L'ara president del Girona considera que "segurament en el moment d'aquell descens pensar que onze anys després estaríem on estem era inimaginable. El Girona ha estat molts anys ja a Segona A i ha fet mèrits per aspirar a alguna cosa més". Això sí, té clar que el club, amb els nous propietaris, seguirà mantenint l'ambició a la recerca busca del premi gros passi el que passi avui. "La propietat creu en el futur del Girona i seguirà apostant pel club. Intentarem continuar treballant per superar-nos". El compte enrere ha començat. Geli admet que els minuts passen massa poc a poc però està convençut que l'espera haurà valgut la pena. Qui sap si avui és el dia que canviarà definitivament la història.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/06/18/lultim-pas-cap-al-paradis/789286.html?utm_source=rss